

LidercFény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

VI. évfolyam, 12. szám, 2012. december

Nyakonöntött Próbagoblin Szolgáltatóház melléklettel!

Ehavi számunk alkotói:

**kosakati, angyalka146, Didovadrozsa,
barley rover, Placebo, Kétvirág, bel corma, CraZ, Ndy,
Cyrus Livingstone, HomoErgaster, Jimmy Cartwright**

Tartalom

HÍREK, PÁLYÁZATOK

Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház
novella Sárkánypályázat 3.

NOVELLÁK

Fészekrakó /kosakati/ 4.

A válság /barley rover/ 7.

Éjkirálynő /Placebo/ 8.

VERSEK

Feltétel nélkül... /Didovadrozsa/ 9.

Kétségbeesett lázadás /angyalka146/ 9.

Tükör /Kévirág/ 9.

Talán... /bel corma/ 9.

A NYAKONÖNTÖTT PRÓBAGOBLIN

SZOLGÁLTATÓHÁZ AJÁNLÁSÁVAL

Mab Tee interjú /Craz/ 10.

Bárányok közt - novella /Ndy/ 11.

FILMROVAT

Mozimorzsák - filmaprólék /Jimmy Cartwright/ .. 12.

Klasszikus filmismertető:

Defekt /HomoErgaster/ 13.

ZENEROVAT

VOIVOD - A jövő elkezdődött

/Cyrus Livingstone/ 14.

KÖNYVAJÁNLÓ

Star Wars - Halálcsillag /HomoErgaster/ 16.

A hónap képe: Vadászigény

IMPRESSZUM:

Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
VI. évfolyam. 12. szám, 2012. december

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: newevolutiondesigns.com/images/freebies/winter-wallpaper-7.jpg

Felelős és tördelőszerkesztő: Bognár Zsolt

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@sentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme
6600 Szentés, Petőfi u. 1.

**Lidércfényben,
Simagöröngyösi zombikban,
és világvégékben gazdag,
boldog új évet kívánunk
minden kedves alkotónknak
és olvasónknak!**

Hírek, pályázatok

Közhírré tétetik, hogy a Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház novella Sárkánypályázást hirdet!

Nevezési díj: nincs.

Megvesztegetési díj: egy korsó sör (lehet világos, setét, búza, sőt házi főzésű).

Feltételek:

1. Feltétlenül szándékodban álljon írni egy novellát.
2. Ami hozzávetőlegesen minimum 4983 és maximum 13124 karaktert tartalmazhat.
3. A novella műfaja kizárólag csak fantasy, sci-fi, vagy egyéb lehet (avagy hétfejű, úr, vagy papír).
4. Pályázhatnak: Magyarországon és jelenlegi határainkon túl élő magyar nyelven alkotó amatőr írók, kizárólag saját maguk által írt, magyar nyelvű novellákkal. (A testmagasság alacsonyága folyamatos reklamációk miatt még nem kizáró ok.)
5. A beküldött novellában (rég, híres, jól bevált pályázatok kiírását utánózva) szerepelnie kell legalább egy darab sárkánynak.

Beküldési határidő: Földi idő szerinti 2013. 02. 28. 23 óra 54 perc 66 másodperc (7 mp. biztonsági rés, a lassú e-mail szolgáltató hibáinak kiküszöbölésére).

Díjazás:

Az első három novella könyvjutalomban részesül, emellett felkerül a Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház könyvtártermének egyik, külön e célból portalanított polcára (a vilámpályázatos nyertes művek alá).

A szervezőbizottság fenntartja a jogot, hogy kellő számú és minőségű novella beérkezése után különféle különdíjakat is kitaláljon.

Emellett bárki csatlakozhat szponzornak, újabb díjak felajánlására. (Akár így, mint egy sorral lejjebb:)

Ugyanis a győztes írás megjelenik a Lidércfény akf. soros számában, valamint a nyertes tiszteletpéldányt is bezárolhat belőle.

Támogatóink:

A nyereményeket felajánlotta:

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház második emeleti könyvtártermének az őrzőszelleme – aki átjár falakon, dimenziókon és ősi eszméken. Valamint a győztes mű megjelentetéséért a Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház és a Lidércfény szerkesztősége közösen okolható. :)

Kiemelt támogatók:

Kalliopé Bendegúz, a Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház második emeletének kinevezett kurátora.

Kókuszpók s.k., OK leveles és gyakorló setét varásló

Kyruqa, igazi mezei bosszorgány

Pufff, varásló kalandor és minőségi főhős

A Fogadó és csempészanya a Sánta barlangi medvéhez fősámánja

A Vámpírirtkító Vállalat problémamegoldó tiszte és telefonügyeletes

valamint

Ízirájder Dönci, Simagöröngyösi lakos és zombivadász

és

Tomasz Leó magánetektív

továbbá

A Lidércfény c(karika)2001-2012. szerkesztősége

Elnyomott támogatók: (ha éppen nem őket kell támogatni):

A Táncoló Harci Mókusok alakulatának vezéregyénisége, és sorstársai – bármelyik időben, térben és novellában, bármilyen újramanifestált felbukkanási formában.

Elsőszámú kiegészítés:

Mivel a szervezőbizottság azon taktikája, hogy nem árulja el azt, hová kell küldeni a novellákat, amíg kellő mennyiségű sör nem érkezik, már a múltkor sem vált be, ezért inkább most már a pályázat kiírásakor elárulja, hogy a sört a Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház pinceterme melletti raktárba, a novellákat pedig a craz@freemail.hu címre lehet elküldeni.

Tisztelettel és továbbra is várakozásteljesen porzó vesével:

a szervezőbizottság s.k.

FÉSZEKRAKÓ

A mű részt vett a VII. Lidércfény Pályázaton.

2012.10.12. 20 óra 10 perc

Az egyik monitoron beállítottam a helyi időt. Mostantól ezt használom a jegyzeteléshez. Jegyzeteimet az egyik itteni nyelven írom, egy tollnak nevezett eszközzel, hogy bármennyire kényelmetlen is, szoktam a földi körülményeket. Nehézkesen kanyarítottam a papírra első esetlen betűimet, de hamar belejöttem.

A többi monitor továbbra is a hajó eredeti idejét mutatja, de ez nekem már csak a hajón belüli automatikus folyamatok figyelemmel kíséréséhez kell. A bolygó körüli pályán már megszereztem minden adatot és információt, amire szükségem lesz.

A landolás simán ment. A leszálláshoz a legtagoltabb kontinens egy félreeső kisvárosát választottam. A kisváros egy csendes utcájának egyik háza alá navigáltam a hajót. Pontosan az alá a ház alá, aminek a pincéjét kiadó alagsori lakásként hirdették az interneten. Miután a hajó beásta magát a megfelelő mélységre, leengedtem egy szálát a bolygó magja felé, hogy energiát nyerjek. Amint ezzel megvoltam, elvettem a magokat és beindítottam az inkubátor automatikáját.

2012.10.14. 6 óra 22 perc.

Rövid pihenő után elindultam a felszínre. A bolygó körüli pályán sokat néztem a helybeliek által TV-nek és Internetnek nevezett kommunikációs hálózatok anyagait. Ezek alapján alakítottam ki a külsőmet. Átlagos külsejű, emberi lénynek álcáztam magam: 170 cm magas, 30 év körüli, barna hajú férfi, farmerban, sportcipőben, dzsekiben és fülére húzott kötött sapkában. Ez jó lesz elsődleges álcának... Rögzítettem is a memóriámban.

Alagutat fúrtam a felszínre. Na, nem egészen a felszínre, hanem a kiszemelt külvárosi családi ház pincéjébe. Gondosan álcáztam az alagút kijáratát, aztán kitortem a pince ablakát és kimásztam a kertbe.

Különös érzés volt a hosszú hajóút után friss levegőt szívní, érezni a szellő simogatását az arcomon, érezni a reggel frissességét... De nem sok időt pazaroltam a kellemes élmények befogadására, tudtam, hogy sok dolgom van. Végiglépkedtem a kerti úton és óvatosan körülnéztem.

- Néptelen az utca, senki nem láthat meg - állapítottam meg.

Átugrottam hát a kerítést, és becsengettem, mint aki most érkezett. Nagy-sokára egy idős, emberi lény kiáltott rám a ház ablakából.

- Tessék!

- A hirdetésre jöttem - formáltam nehézkesen a szokatlan nyelv szavait szintén szokatlan hangképző szerveimmel. - Az alagsori lakást szeretném kivenni.

2012.10.14. 16 óra 12 perc.

A rejték hely biztosításával akadt egy kis gondom. Az Ági néni névre hallgató, idős lény ragaszkodott hozzá, hogy az alagsori lakást diáklánynak, vagy fiatal, dolgozó nőnek adja ki.

Hirtelen ötlettel azt mondtam neki, hogy nem is nekem kellene a lakás, hanem a húgomnak. Ezért aztán, amikor délután

visszajöttem megnézni a lakást, kénytelen voltam egy másodlagos álcát öltöni: Átlagosan csinos, huszonéves lányként jelentem meg. Ezt az álcát is rögzítettem a memóriámban... Még sokszor lesz rá szükségem.

A másodlagos álcában már minden simán ment. Ági néni nehézkesen dőcögve lekecmergett a lépcsőkön, és megmutatta a „lakást”. Az árban is hamar megegyeztünk: Három hónap kaució, és a holnapi beköltözéstől rezi is.

Hogy elnyerjem a bizalmát, azt is vállaltam, hogy megcsinálatom a pince betört ablakát. Ági néni persze nem sejtette, hogy én törtem ki, amikor kimásztam. Meg volt győződve arról, hogy már megint a szomszéd „büdös kölykei” szórakoztak.

Miután kifizettem a kialakított összeget, megvártam, amíg az idős lény visszakapaszkodik a lakásába és észrevétlenül visszassurrantam a pincébe, az alagúton át vissza a hajóba.

Fáradt voltam, nagyon fáradt. Hosszú órákon keresztül mozogni egy idegen közegben, egy szokatlan testben, és ilyen kényelmetlen körülmények között megszerezni a rejték hely biztosításához szükséges eszközt, az itteniek által „pénznek” nevezett papírdarabkákat, bizony igen fárasztó. A mai nap sokat kivett belőlem... És ez még csak a kezdet...

2012.10.15. 6 óra 52 perc.

Tudtam volna még pihenni, ha az automatika fel nem ébreszt. De nem lazálhatok, sok a dolgom.

Először is kell szereznem egy igazi tollat, és egy igazi füzetet, amibe átmásolhatom az eddigi feljegyzéseimet. A hajó által készített másolat ugyan tökéletes, de mégsem az igazi. Kíváncsi vagyok, hogy a valódi, helyi anyagból készült tárgyaknak milyen a tapintása...

Aztán kell szereznem bútorokat, ruhákat, meg mindenféle háztartási eszközöket, meg fuvart, hogy délután beköltözhessek az alagsori lakásba. De mindenekeelőtt meg kell nézmem az inkubátort, mielőtt elindulok a felszínre.

2012.10.15. 21 óra 42 perc.

A mai napom simábban ment, mint gondoltam, de nagyon elfáradtam.

Az inkubátorral nem volt semmi gond. Futott a program, a kis magoncok szépen fejlődtek a standard táptalajon.

Hogy ne keltsek feltűnést, úgy döntöttem, beszerzéseimet a város másik végében ejtem meg. Felszálltam egy „busznak” nevezett, szörnyű büdös, primitív közlekedési eszközre. Hogy takarékoskodjak az energiámmal, visszatértem a könnyebben fenntartható elsődleges álcámhoz, a harmincas éveiben járó átlagos külsejű fiatalemberhez. Ez a megoldás be is vált egészen addig, amíg az egyik megállóban fel nem szállt három, fekete egyenruhás, közép-fiatal, hímnemű egyed.

- Jegyeket, bérleteket kérem ellenőrzésre felmutatni! - kántálták.

Az utasok kisebb-nagyobb papír vagy plasztik darabkákat kotorásztak elő a zsebeikből, táskáikból. Nekem persze nem volt ilyen papírdarabkám. Jobb híján egy a hajóban készített fehér lapocskát vettem elő. Ráhangolódva a mellém lépő hímnemű egyed gondolathullámaira gyorsan egy másodlagos álcát öltöttem magamra. Dögös, szőke kiscsajként vihorásztam az ellenőr képébe.

A hímnemű egyed fülig-száj vigyorral köszönte meg a „bérletet”. Zavaromban elkövettem azt a hibát, hogy az utasok szeme láttára váltottam alakot, de gyorsan korrigáltam: Töröltem memóriájukból azt a néhány percet.

Nem akartam sok időt tölteni a beszerzéssel, ezért egy olyan nagyáruházat választottam, ahol mindent megtalálok, a fűzettől a fotelon keresztül a plazmatévéig.

Először is igazi készpénzt kellett szereznem a bútórvásárláshoz. A bútort haza kell szállíttatnom, ehhez pedig meg kell adnom az albérletem címét. Itt nem kamuzhatok. Itt igazi pénzzel kell fizetnem.

Végigjártam az áruház előcsarnokának apró üzleteit. Vettem papír-zsebkendőt, öngyújtót, csokoládét, tollat, füzetet, fali naptárat, meg mindenféle apró vacakot. A pénztáraknál mindenhol a tegnap szerzett, kis címletű bankjegyekkel fizettem, és nagy címletűből kaptam vissza. Ezt a pénzszerzési módot még előző nap találtam ki, amikor készpénzt kellett szereznem a rejtékelyem biztosítására, vagyis a lakásbérletre.

Elég fárasztó volt minden üzletben új másodlagos álcát kialakítani a pénztáros hölgyek agyhullámaiból kiolvasott vágyak alapján. Aztán persze még ki is kellett törölnöm a memóriájukból, hogy a kedves vevő, akivel olyan kellemesen elbeszélgettek, 500-assal fizetett, és 20.000-ból kapott vissza.

Gondolkodtam más pénzszerzési módokon is, de aztán mégis maradtam ennél a módszernél két okból is. Az egyik ok az volt, hogy most még észrevétlen akartam maradni. Megcsapolhattam volna a bankokat is, de a banki műveleteknek nyoma marad, nyomot hagyni pedig nem akartam. Készíthettem volna a hajóban hamisítványokat is, hiszen a tökéletes pénzhamisításhoz minden eszköz a rendelkezésemre állt, de ez esetben plusz pénzt hoztam volna létre, amivel idő előtt megbontottam volna a fennálló pénzügyi egyensúlyt.

A másik ok pedig az volt, hogy élveztem az emberi agyak manipulálását. Kíváncsian hatoltam be az emberek gondolataiba, vágyaiba. Hihetetlenül sokat tanultam beszerzési akcióim közben.

Az áruház éttermében magamhoz vettem egy elég nagy adag helyi anyagot. Az ételnek nevezett energiaforrások jó sok kalóriát tartalmaztak. Furcsák, de kellemesek az itteni ízek. Azt hiszem, ezt az energiafelvételi módot hamar meg fogom szokni.

Az energiafelvétel után üldögéltem még egy darabig a székek nevezett ülőalkalmatosságon, az asztalnak nevezett tárgy mellett. Ujjaim között forgattam a valódi, helyi anyagból készült tollat, és leírtam a valódi anyagból készült füzetbe az első valódi betűimet. Különös érzés volt.

Az áruház bútórészlegén egy csinos, fiatal lány fogadott. Agyhullámai alapján egy őszes, karakteres arcú, ötvenes férfi külsejét vettem magamra. Megkértem a szinte olvadozva mosolygó lányt, hogy a huszoneves lányom számára állítson össze egy fiatalos, praktikus berendezést, és szállíttassa az albérletébe. Megadtam a lakás méreteit, a pontos címet, fizettem, és a többit a készséges leányzóra bízam.

Betértem a hipermarketbe. Sokáig válogattam a berendezkedéshez szükséges sokféle holmi közt. Vásároltam ruhákat, cipőket, edényeket, ágyneműt, kenyérpírtót, kávéfőzőt, meg mindenfélét, ami gondolom, hogy kellhet Ági néni szerint a hozzá beköltöző fiatal lány háztartásába.

Púposan megpakolt bevásárló kocsival igyekeztem a pénztár felé, amikor a zöltségesség pulton felfedeztem egy ismerős gyümölcsöt. Pontosabban a színe és a formája nem egészen olyan volt, mint az általam ismert gyümölcs, de az illata... Az illat felidézte bennem azt a helyet, ahol születtem, ahol felnőttem. A gyümölcs hívogatóan illatozott. Nem bírtam ellenállni.

Kezembe vettem a citromot, és beleharaptam. Ahogy a

gyümölcs leve végigcsordult az arcomon, szinte elszédültem a gyönyörűségtől, és teljesen megfellekedtem az álcázásról. Ott álltam a hipermarket kellős közepén, összes csápjaimmal önfeledten hadonászva, tekergőzve.

Hosszú percekig tartott, amíg a sikoltozó vásárlók tömegét agyhullámaimmal megnyugtattam, aztán agyukat és telefonjaik memóriáját megtisztítottam a számukra sokkoló látványtól. Most még nem engedhettem meg azt, hogy az esti híradó tele legyen a vásárlók készített fotókkal. A pénztárnál már újra stabil volt az álcám. Mivel teljesen kimerültem a tömeges memória tisztogatástól, most csak az elsődleges álcám, az átlagos külsejű fiatalembert tudtam felépíteni. Készpénzkészletem alaposan megcsappant, mert ezúttal kénytelen voltam kifizetni, amit vásároltam, a pénztáros manipulálására nem maradt elég energiám.

Újra be kellett térnem az étterembe, hogy energiához jussak. A beköltözéshez fel kell építenem a másodlagos álcát, az átlagosan csinos, fiatal lányt.

Mikor a taxiból kiszálltam, a bútorszállító már a ház előtt állt, én pedig már az Ági néni által megismert álcát viseltem. Legszívesebben visszavonultam volna pihenni a hajómba, de közben megérkezett Ági néni fia, és igen toladó készségséggel segített pakolni, bútorokat összerakni. Végül egy kis fejfájást provokáltam az agyában. Kedves mosollyal az arcomon adtam neki egy aszpirint, és végre megszabadultam tőle.

2012.10.18. 16 óra 20 perc.

Kicsit elhúzódtott a regenerálódás. Mikor a kertajtó felé tartottam, az ablakban könyöklő Ági néni megjegyezte, hogy nem is látott, mióta beköltöztem.

- Csendben jöttem, mentem, nem akartam zavarni – szabadkoztam, és igyekeztem kifelé, az utcára. Sietős léptekkel indultam a buszmegálló felé.

Irány a város. Kiderült, hogy még egy csomó dologra szükségem van ahhoz, hogy lakott albérletnek álcázzam a rejtékelyem bejáratát.

2012.10.22. 6 óra 14 perc.

Kikelt a vetés. Indulhatok megint beszerző körútra. Most már szükség lesz helyi anyagok bevitelére.

2012.10.24. 7 óra 16 perc.

A szépen zsendülő vetés ma megkapta az első helyi anyagból készült permetet. Minél több itteni anyag épül be a szöveteikbe, annál jobban tudnak majd alkalmazkodni a felszíni körülményekhez.

2012.10.30. 10 óra 30 perc.

Megkezdtem az átültetést a nevelő inkubátorokba. Pillanatnyi megállásom sem volt. Ahogy a kis növénykéek sorban húzgáltak ki eddig gyökérzetként funkcionáló csápjukat a standard táptalajból, egyenként szaladtam velük a nevelő inkubátoraikhoz. Gondosan beillesztettem őket a helyükre, és elindítottam az automatikát. Mostantól még több helyi anyagot kell beszereznem a számukra.

2012.11.04. 7 óra 40 perc.

Alig van időm leülni és jegyzetelni. Nagyon megszerettem ezt a tevékenységet. Különleges hangulata és varázsa van annak, ahogy a tollal suhan a kezem a papíron. Az íráshoz általában felöltöm a másodlagos álcát, hogy finom, könnyed

mozgású női kezet használhassak. Voltaképpen teljesen felesleges ez a jegyzetelés, hiszen soha senki sem fogja elolvasni. De annyira élvezem, hogy nem tudom abbahagyni.

A hajó automatikája természetesen minden folyamatot rögzít, és persze van olyan eszközöm, laptopom is, amit a helyiek manapság már leginkább használnak, de szükségem van a kézírás kellemes, megnyugtató hangulatára.

Nap, mint nap több helyi anyagot szerzek be. A hajó néha elég érdekes bevásárló listákat ad nekem. Általában csak sejtem, hogy a tömérdek anyag mire kell, de arról fogalmam sincs, hogy például az öt kiló zöld kapor, a tizenhat gramm cézium, és a másfél négyzetméter zsákváson mire jó. Mindegy, szorgalmasan beszerzek mindent.

Nem vagyok tudós, én csak felhasználói szinten ismerem a programot. A zsákmányt viszont még haza is kell hordani. Kénytelen vagyok a bámészködő szomszédokat, és a taxisokat is manipulálni. Ez egyre fárasztóbb.

Nem is győzöm már egyenként tisztogatni a földi lények memóriáját, ezért aztán egy kis pszi-kupolát borítottam a ház és a közvetlen környéke fölé. Mivel a kupolát a hajó energiája működteti, sok fáradságot és időt takarítok meg magamnak. Úgy állítottam be az automatikát, hogy a szomszédok ne is lássák az én jövés-menésemet, a taxisok pedig azonnal elfelejtsenek, amint elhajtanak a ház elől.

2012.11.10. 16 óra 4 perc.

Kikelt az első bébi. Amikor a tojáshéjként szétnyíló inkubátorból kiemeltem, már nem volt se gyökere, se csápjja, csak rózsaszínű kis kezecskéi, lábacskaí és bájos mosolya. Külsőleg pont olyan volt, mint bármelyik földi kisbaba.

Elsőszülöttem tökéletes. A sok bevitt helyi anyagból az inkubátor kialakította az automatikus, elsődleges álcát. Ez az álca olyan tökéletes, hogy ő már teljesen kompatibilis lesz a földi emberekkel. Képes lesz emlőszállat módjára szaporodni.

2012.11.12. 12 óra 10 perc.

Kikelt az utolsó bébi is. Ő is tökéletes lett, mint mindegyik. Sok dolgom volt velük, mire valamennyit megfürösztöttem, felöltöttem és átvittem a gyerekszobába. Most bizony szükségem volt eredeti formám összes csápjára. Emberforma álcában ezt a nagy munkát nem győztem volna. A gyerekszobában aztán majd az automatika ellátja őket mindennel, amire csak szükségük lehet.

Lassan kialakul a bázis. A hajó szép sorban kialakítja a neveléshez szükséges tereket. Miután kiürült az utolsó inkubá-

tor is, a keltető termet átalakította uszodává, a gyerekszoba mellett pedig egy kellemes kis pihenőszobát alakított ki.

2012.11.20. 16 óra 30 perc.

A hajó befejezte a felszín alatti építkezést. A gyerekek hálója, az uszoda, és a pihenő után kialakította a tanulószobákat és a különböző gyakorlótermeket is.

Egyre több helyi anyagot hordok le a felszín alatti komplexumba. Már nem győzöm taxival, saját furgont kellett vennem, és még az internetről is rendelék.

2012.11.30. 20 óra 20 perc.

Ma a legtöbb gyereknél befejeződött az első fejlődési szakasz. Tudnak járni, önállóan étkezni, fürödni és egy általam kiválasztott, helyi nyelven kommunikálni. Külsőre most úgy néznek ki, mint egy földi gyerek 3 éves korában.

2012.12.02. 3 óra 23 perc.

Ma megkezdtem a gyerekek képzését. A robotok segítségével elkezdtem nekik a helyi tudnivalókat, és a felszíni körülményekhez alkalmazkodó alakváltozási gyakorlatokat oktatni.

2012.12.12. 15 óra 34 perc.

Ma különböző földi életformákat hoztam le a bázisra, hogy a gyerekek, akik most úgy néznek ki, mint a földiek tizenhat éves korukban, gyakorolhassák a földi lények manipulálását. A pszi-kupolának köszönhetően nem tűnt fel senkinek a sok házi kedvenc és néhány ember eltűnése, és hirtelen előkerülése sem.

2012.12.14. 10 óra 3 perc.

Ma befejeztem a csoportos oktatást. A gyerekek már mindent tudnak arról a bolygóról, ahonnan jöttünk, és arról is, ahol most vagyunk. Több helyi nyelvet is folyékonyan beszélnek, és több földi életformát tudnak ábrázolni az álcájukkal. Mostantól egyénileg tanulnak a hajó automata oktatóprogramja és az Internet segítségével.

Most már úgy néznek ki, mint az emberi lények huszoneves korukban. Az elsődleges álcájuk ebben a fázisban annyira stabilizálódik, hogy a továbbiakban már az embereknél megszokott tempóban fog csak automatikusan változni.

2012.12.15. 10 óra 35 perc.

Ma végleg elhagytam a bázist. A gyerekek most önállóan alakítják ki a személyiségüket, ehhez már nem kell az én segítségem. Búcsúzóul valamennyiüknek a kezébe nyomtam egy igazi, helyi anyagból készült, a felszínen beszerzett, kis címletű bankjegyet.

Nincs már semmi dolgom a bázison, megkezdhetem a jól megérdemelt vakációm a felszínen. Az emberi agyakat manipulálva, gondtalanul járhatom be a Föld legszebb helyeit, élvezhetem ezt a most még szinte érintetlen civilizációt. Végigjárhatok minden szép és érdekes helyet, megvásárolhatok magamnak mindent, amit a szeszélyem diktál, csak a citromligetektől és a gyümölcsös pultoktól kell távol tartanom magam.

Szinte sajnálom, hogy mindez megváltozik nemsokára. Sok minden elpusztul, romba dől, átalakul, hogy átadja a helyét valami másnak, valami újnak.

Én az eddigi kis felszíni kirándulásaimmal nem tettem észrevehető kárt az emberi civilizációban. Igaz, biztosan kirúgtak miattam sok pénztárost, és talán néhány üzletet is csődbe vittem, de mindez csak egy szűnyogcsípés volt az elefánt bőréen. Az a pár millió... na, jó, milliárd, amit innen-onnan lecsippentettem a trükkjeimmel, manipulációimmal azt a globális gazdaság meg sem érezte.

2012.12.19. 12 óra 23 perc.

Most éppen egy luxus óceánjáró fedélzetén süttetem a hasam. Ha majd megunom, akkor beugrom a tengerbe, és delfin testben folytatom az utat. A személyzet persze majd csodálkozik, hogy hová tűnt az egyik utas, minden holmiját hátrahagyva. Valamelyikük talán a jegyzeteimet is megtalálja

A válság

Ha lenne pszichiáterem, (az a tipikus, falon függő beke-retezett diplomája alatt ücsörgő, keskeny olvasószemüvege fölött vizslató pillantásokkal néző agyturkász) minden biz-nyonnyal azt mondaná: első lépésként beszéljen a problémájáról. Én kényelmesen, mélyeket lélegezve ellazulnék a vele szemben terpeszkedő kanapén, és lehunyt szemmel gyónnék neki abban a biztos tudatban, hogy jó kezekben vagyok, és a gondjaim megoldódnak. Önként bevallanám szörnyű titkomat: válság-ban vagyok.

Minden alkotással próbálkozó ember ismeri az érzést. Lehet bármilyen műfaj képviselője.

A festő, amikor órák, napok, hetek óta fel-alá járkál az üres vászon előtt, körülötte félig kész vázlatok halmái, érintetlen festékek és ecsetek bevetésre várva, de semmi. A szobrász, aki vésővel és kalapáccsal ácsorog a márványtömb előtt arra várva, hol is kezdje lefaragni a fölösleget a kőben rejtőző szoborról. A zeneszerző, ahogy a zongora mögött ülve tétován, céltalanul üti le a hangokat minden értékelhető eredmény nélkül.

Vagy például a kezdő író. Csak nézi a szövegszerkesztőn fel és eltűnő fekete vonalkát, aminek szavakat, mondatokat kel-lene húznia maga után. Ő meg ott görnyed a laptopja előtt, tekintete elérve, keresztül a monitoron. Az agya szinte izzad, és egyre jobban süllyed bele a mindent elnyelő fásult kétség-beesésbe. Feláll, tesz egy kört a szobában, visszaül. A kurzor meg úgy villog, mint valami segélyhívó jelzés. Hiába. A segít-ség nem jön.

Ismerős állapot, ugye?

Mivel nincs pszichiáterem, magamnak kell megoldanom ezt a gondot. Kezdetnek beszéljünk róla! Diagnosztizáljuk! Keressük meg a baj forrását!

Az ötletek nyüzsögnek a fejemben, mégis be vannak zárva. Valaki, vagy valami felépített egy erős magas gátat a gondolataim folyama elé.

Mi lenne, ha megszemélyesíteném? Nevet, külsőt adnék neki, megfoghatóvá tenném, hogy meg tudjam ragadni. Talán így el tudom kapni, mielőtt még végképp elszabotálja a ter-veimet. Persze csak átvitt értelemben értem az egészet, hiszen minden, ami bennem zajlik, én magam vagyok. Különb-tenyleg mehetnek a dilidokihoz.

De azért játsszunk el a gondolattal!

Elképzelek egy csöppnyi ördögszerű figurát. Szemmel láthatatlan, piros, csavart szárú dög, apró gombszemei gono-

és elolvassa. Nem baj, úgysem hiszik el, úgysem veszik komo-lyan... De, ha mégis, az sem gond. Úgysem tehetnek ellenünk semmit.

2012.12.20. 9 óra 40 perc.

Holnap a bázis automatikája kiengedi a gyerekeket a felszínre. Mind az ezret.

Ez a nap nagyon megfelelő lesz a kirajzásra. A helybeliek valami maya naptár alapján erre a napra jósolják a „világvé-gét”.

Számukra valóban el is kezdődik a világ vége.

Betelt a füzet, megyek csobbanni.

kosakati

szul csillognak. Széles vigyora felfedi túhegyes fogait. Éppen rajtam röhög, és teátrálisan összedörzsöli karmos kezeit. Rohadtul elégedett magával a kis terrorista. Közel jár a céljához. Kicsi, ám annál nagyobb hatalommar bír. Kiépítette bázisát az agyam titkos szegletében. Megcélozta, becserkészte, és észrevétlenül elfoglalta azt a területet, ahol a kétség, az önbi-zalomhiány és a negatív hozzáállás vannak. Onnan indítja rajtaütésszerű támadásait.

A pici démon beveti gonoszágának minden eszközét. Kegyetlenül megkínoz, és közben remekül szórakozik. Alattomos sunyi trükkjei vannak. Például van olyan, mikor csalfa módon megnyitja a gátat, és szabad folyást enged az ötleteimnek. Természetesen a lehető legrosszabb pillanatok-ban. A napi robot közben, amikor még egy darab papír sincs a közelemben. Vagy lefekvés után, félálomban, úgy, hogy ha kiugrok az ágyból és a géphez rohanok, mire odaérek, már el is hussan a gondolat. Az alattomos személtáda. Nézem a monitor ürességét, miközben ő fülemben suttog biztos rejtekéből: nem megy ez neked, ne is erőltess, hagyd a fenébe.

Pedig készen van az összes fejezet vázlata, még az utolsó mondatot is tudom.

Ott van a legócskább, legátlátszóbb kifogása is, amit pofát-anul kihasznál, amikor csak lehetséges van rá.

- Raérsz még, majd holnap folytatod - súgja bizalmaskodó behízog hangan.

A mocskos kis szarházi! Hetek óta csinálja, talán már egy hónapja. Elég volt, lépnem kell valamit.

Képzetelemben megjelenik a harcos angyalok bevetésre kész különleges alakulata. Állig felfegyverzett, marcona tekintetű osztag. A feladat adott. A hadművelet zöld utat kap. Hatalmas fehér szárnyaikkal könnyedén felrepülnek a gátra, és a csapat robbantási specialistája célzott töltetekkel megsemmisíti azt. A démonka búvóhelye előtt felsorakozva célra tartott fegyverek-vel megadásra szólítják fel a rebellis lázadót, aki válasz helyett kidugja feltartott középső ujjú kezét a fedezéke mögül. Gránát robban, sortűz dörren. Az ellenállás megtörik.

Kirángatják a romok közül vérző, de még élő testét, és vezetjük elé térdepeltetik. A rögtönítélő bíróság bűnösnek találja előre megfontolt szándékkal elkövetett ihletgyilkosság-ban. Az ítélet halál, azonnal végrehajtandó. Tetemét jeltelen sírba hantolják..

A probléma sajátos módon ugyan, de megoldva. Nincs más hátra, munkára fel! Nem holnap, nem is a jövő héten.

Még ma.

barley rover

Végre az utolsó részlet is lement! - gondolta, miközben az ablak előtt az asztalnál ücsörgött. A kis asztalon egy vázában néhány szál virág, mellette hamutartó. Nem dohányzott, csak jól mutatott a fehér asztalterítón a barna üveg. Kis panellakás. Másfél szoba az egész. Maga a mennyország. A szépen berendezett szobában minden megvolt, amire csak vágyott. LCD képernyős televízió a legújabb házi mozi rendszerrel, és ami még csak kellett egy immáron boldog özvegynek.

Ahogy az ablakon kifelé merengett a hőesést bámulva, eszébe jutott az elmúlt nap. Majd az azt megelőző nap, végül az egész elmúlt fél év, amióta az új főnök megérkezett a céghez. Az iroda azóta pokollá változott. A kis kopasz szemétláda mindig csak őt találja meg, hogy „Már megint nem dolgoztál, Ödön!” „Miért nem hozod azt, amit elvárunk tőled?! Tessék felpörögni, mert így nem maradhatsz meg nálunk!”

Persze mindezt a kollégák előtt. Micsoda megaláztatás!

Pedig ő aztán mindig mindent megtett, hogy jól működjenek a dolgok. Naponta estig, vagy akár késő éjszakáig túlórázott minden ellenszolgáltatás nélkül, csak úgy önszorgalomból. Arra sem emlékezett, hogy mikor volt utoljára, hogy így vasárnap reggel nyolc harminc körül otthon csak úgy ücsörögjön csíkos hálóköntösében és bámuljon ki az ablakon.

Lekönyökölt az asztalra és meredten bámulta a hópelyhek táncát az ablak előtt kialakult apró kis légörvényben. Az ablakon jégvirágok nőttek a szeme láttára, majd a szikrázó felületen megjelent egy kis törpe. A jégkristályok között ücsörögve öltött alakot. Fagyszakáll, jégruhája szilánkosan sziporkázott a háttérből sápadtan világító napsugarak fényében. Meglepően nézett körül. Lassan felemelkedett, majd tétova lépésekkel elindult.

Milyen magányos szerencsétlen - gondolta, s mintha csak vágyainak engedelmessé, megjelent az ablakon még egy és még egy dermedt szakállú törpe. Vidáman szökdécseltek a kristályos virágok között vállukon apró csákányukat egyensúlyozva. Az ugrabugráló apróságok mellett oldalról egy őzike ugrott elő, és vad fogócskába kezdett a törpékkel.

Lassacskán az egész üveg megtelt étellel, és a lét pörgő kavalkádja táncolt a fagyott felületen.

Mosolygott, hisz imádta őket... Csak a főnöke, az a kis pöcs ne zrikálna folyton.

Az a girhes, patkányképű mocskok! Ha egyszer a kezem közé kaphatnám, levágnék róla mindent, ami kiáll - dűnyögte maga elé, és torzán elmosolyodott, ahogy elképzelte a vékonydongájú ember sikoltozását.

Hangjára a fagyos forgatag egy pillanatra mozdulatlanúságba dermedt. A jégvények rémülten bámultak rá, mintha attól tartanának, hogy váratlanul rájuk veti magát, és forró, kövér kezeivel vizes latyakká perzseli valamennyiüket.

Hogy megnyugtassa őket, rájuk mosolygott. Az apró fagyteremtények ettől szemmel láthatóan megkönnyebbültek. Az egyik szakállas még cinkosan rá is kacsintott. A vidám forgatag ismét örvénylő hullámvásba kezdett a szemei előtt.

Milyen kis vidám társaság! És Ők szeretnek engem! Csak engem szeretnek!!! Ha ez a pondró tudna erről, biztosan ezt is el akarná venni tőlem! Rohadék! - gondolta, és már észre sem vette, hogy hangosan kiabál.

Beletúrt a hajába, amitől a zsíros tincsei teljesen összekuszálódva meredeztek felfelé.

Újra az ablakra pillantott, de már nem látta a kint hulló hópelyheket, csak a fagyott réten remegve felé bámuló parányokat. Ahogy nézte őket, a tekintetük az ablak ébenfa kerete felé fordult, ahonnan a fekete szegélyből kivált egy alak. Karcsú, éjfekete ruhája lágyan omlott alá, hosszú hollószínű haja olajosan csillogott az üvegen. A gyönyörű nő egyenesen a szemébe pillantott, miközben a bársonyruha redői közül egy hajlított pengét húzott elő.

A szoborszépségű elefántcsont arcon gonosz mosoly suhant át.

- Ne bántsd őket!!! Ne bántsd őket!!! - kiáltott kétségbeesetten, amint a kegyetlenül káprázatos jelenés a remegő lények felé indult.

A nő pillanatok alatt átszelte a köztük lévő távolságot. A penge lesújtott, és a jégőzike vére vörös lávaként fröccsent a többiekre, akik sikoltozva menekültek az ablak sikamlós tükrén.

Az éjkirálynőnek ez nem volt elég. Rémülten bámuló szeme előtt védtelenül menekülő barátai után vetette magát, és egymás után élvezettel mészárolta le őket. Az ablak jégvirágai vörösre váltottak és köztük ott tombolt a fekete halál. Az elsőnek megjelenő kis törpe maradt utolsó. Még kinézett rá, mielőtt a végzet fölé magasodott.

- Menekülj! Most te következel! - figyelmeztette utolsó erejével, mielőtt avértől lucskosan sikamlós penge a torkába mart.

- Engem nem kapsz el!!! - kiáltotta és szemében az űzött vadak rettegetésével menekült be a fürdőszobába.

Kinyitotta a masszázskabin ajtaját, majd a hőfokszabályzót hetvenre állította. A digitálisan vezérelt elektronikának köszönhetően a víz egyenletesen hetven fokos hőmérsékletet tartva ömlött a zuhanytálcára. A levegőt hamarosan betöltötte a forró gőz.

- Na, ide gyere be, te Ribanc! Itt majd szétolvad az a franco-san gyönyörű fekete melled! - kacagott kigúvadó szemekkel, miközben zsíros haja ázott csatakokban lógott a szemébe.

Tekintete a tükörré vándorolt, és lába a földbe gyökerezett.

Az ezüsthésszel mázolt hátoldalú üveg felületén a pára elkezdett alakot ölteni. Fekete, hosszú ruha hullámai bontakoztak ki a homályos nedvességből. Gyorsan a digitális kijelzőjű automata mosógép tetejére mászott, ami, ha kész volt a program, még sms-t is küldött neki, hogy meg ne feledkezzen róla.

- Ne bánts, te köcsög kurva! - sikoltotta nevetve, és érezte, hogy erekciója támad, miközben elméjét egyre jobban betöltötte a tükröt időközben teljesen kitöltő gyönyörűen gonosz arc. - Nem hagyom, hogy engem is összevagdalj!

Azzal a hálóköpenyről leoldotta a vastag, bársonyosan puha övet, és a plafon közelében futó fűtéscsőre kötözte. A hurok szinte magától alakult ki tömpe ujjai alatt, és amikor elkészült, egy hirtelen mozdulattal átdugta rajta a fejét.

- Ne közelíts tovább, vagy megteszem! Hallod?! Megteszem!!! Nem szeretlek! Sohasem szerettelek!!! - de az Éjkirálynő már ott állt előtte a pára hullámozó ködtengerben.

Látta, hogy a keze felé lendül, hogy elkapja a lábát. Kék plüss papucsában a lábáért nyúló kar felé rúgott. A papucs azonban átsuhant a ködszerű pára pamacsain, és a kövér test megcsúszott...

Néhány percig még rángatózott, utána már azt sem.

- Maga hívott ki minket, hölgyem? – kérdezte mérgesen a nyomozó a lépcsőházban állva. A járőrök nem tudtak kijönni, mert valami idióta kamionsofőr belerohant egy házba, így most kénytelen volt ő kivizsgálni a bejelentést, pedig az sem biztos, hogy szükség lesz rá.

- Igen, én voltam. Kovács Tamásné vagyok.

- Elmondaná, hogy mégis mi történt?

- Itt a hatos lakásban Kovács Ödön lakik. Vagy egy órával ezelőtt hangos kiabálást hallottam. Az Ödön hangja volt, és csúnyán beszélt. Pedig ő nem szokott. Tudja, gondoltam bekopogok, de nem jött ki senki. Pedig, ha megnézi, belülről benne van a kulcs. Még sohasem fordult elő, hogy ha itthon van, ne jöjjön ki. Most pedig hiába csengetek, kopogok, nincs semmi reakció. Előtte meg ott volt az a kiabálás. Képzelve, olyat kiabált valakinek, hogy „köcsög kurva”. Még sohasem hallottam, hogy ilyet mondott volna valakinek – ingatta a fejét az idős néni, és nagy, fekete, szarukeretes szemüvegét tudálékosan megigazította az orrán.

- Na, nézzük meg azt a zárat! - mondta a nyomozó, és a technikus lépett előre. Aprólékos gonddal megvizsgálta a nyílászárót, majd hátrafordult:

- Az ajtón semmilyen erőszakos behatolásra utaló nyom, vagy egyéb olyan tényező, ami bűncselekményre utalna. Belül pedig valóban benne van a kulcs.

A nyomozó elkezdett csengetni és kopogtatni, majd, amikor semmi válasz, hangosan:

- Ödön! Ödön! Itt a rendőrség, kérem, nyissa ki az ajtót! Jól van, uram!?

Percekig zörögtek, kiabáltak, majd odafordult a társához:

- Hallottad? Mintha valaki segítségért kiáltott volna! Ön hallotta, asszonyom?

- Mintha hallottam volna valamit! - mondta az idős néni bizonytalanul, majd: - Most, hogy mondja, biztosan hallottam a kiáltást! - győzködte magát sikerrel a tanú.

- Akkor nincs más hátra, mint előre! - vigyorgott a társára a nyomozó, és egyetlen jól irányzott rúgással beszakította az ajtót. Az ajtófélfa zárnyelv melletti része hangos reccsenéssel adta meg magát, és a nyílászáró kitarult.

- Asszonyom, kérem, jöjjön utánunk, innentől kezdve, mint hatósági tanú lesz jelen a ténykedésünk alatt. - Majd befelé: - Jó napot! Kovács Úr!

Mivel semmi válasz, bementek a házba. Mindenhol patinás rend, sehol egy kis kosz.

Már az előszobában furán párás volt a levegő.

- Valami itt nincs rendben! - mondta a technikus, ahogy benéznek a szobákba. - Itt lesz az ember valahol - és benyitott a fürdőszobába.

A gőz kiáramlott a helyiségből, és egy pillanatra nem láttak semmit, de a bejárati ajtón keresztül a huzat hamar elvégezte a dolgát, és eléjük tárult a fürdőszoba képe. A kis helyiségben egy masszázskabinból csak úgy áradt a gőz, és lengte körül a nyitott ajtaja előtt himbálózó, lógónyelvű, negyvenes éveiben járó, kövér férfit.

- Fene vigye! - szólalt meg a nyomozó. - Ezzel nem leszünk kész egyhamar.

- Ja! Szerencsétlen marha felhúzta magát. Sohasem értem meg, hogy mi vihet erre rá valakit...

- Jelentek az ügyelet felé, és kérem, hogy intézzenek valami dokit. Addig te kezdj el beöltözni a szemléhez!

- Hölgyem, nem tudja, kik a szerencsétlen hozzátartozói? - kérdezte, miközben kifordulnak a lakásból, hogy felhúzzák a kesztyűt és a lábtűt.

- Volt neki egy gyönyörű szép, fekete hajú felesége, akivel nem volt valami felhőtlen a viszonya. Őt azonban hiába is keresnék, mert évekkal ezelőtt meghalt...

Ahogy beszélgettek, egyikőjük sem vette észre a fürdőszobai tükörről lassan alácsorgó fekete rúzsfoltot...

Placebo

Feltétel nélkül...

S árgálló napkorong alatt
Z izegő, tarka levelek fölött
E rdő lány ölén ringatózva gondolok rád
R eggeli ébredéskor, mikor még álmodból
E szmélsz az új napra,
T ested ágyad gyúrte vonalait
L elked fénye rajzolja körbe
E ste a napnyúzza bőröd
K ezem lány mozdulatával simítom ki orcádon

Didovadrozsza

Kétségbeesett lázadás

Szenvedély nélkül,
unalomban élni,
az élet egyhangúságában
a sűrűre eget nézni,

csodákra várni,
a másik szeme nélkül
önmagamat látni,

NEM AKAROM!

kibámulni az ablakon,

angyalka146

Tükör

Leszel-e út, min végigfuthatok?
Leszel-e láng, minél meggyulladhatok?
Leszel-e nyelv, amin megszólalhatok?
Leszel-e ház, honnan elindulhatok?

Leszek az út, amin megbotolhatsz.
Leszek a láng, amit mindig óvhatok.
Leszek a csend, amit eltitkolhatsz.
Leszek a ház, ahol megnyugodhatsz.

Kévirág

Talán...

Ha hagynám, talán egy
gyémánt csepp tenyeredbe hullna,
s füledbe súgná, hogy
egyszer régen, lehetett volna...

bel corma

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Mab Tee interjú

- *Mit lehet tudni rólad?*

- Attól függ, mire vagy kíváncsi? Komolyra fordítva a szót, azokhoz a szerzőkhöz tartozom, akik Magyarországon két nyelven, magyarul és németül alkotnak, és meg is jelennek a műveik. Bár az utóbbi időben a magyar nyelv került túlsúlyba, nem tettem le arról az álomról sem, hogy egy saját - nem lefordított - német nyelvű kötetet tegyek fel a polcra. Ambíciózus nőnek

tartom magam, szeretem a lehetetlennek tűnő küldetéseket, ez nemcsak az írásra jellemző. Gyerekkorom óta vannak terveim, amiket előbb-utóbb meg is valósítok. Igyekszem átlátni és megérteni az összefüggéseket, ez vonatkozik éppúgy a természet törvényeire, mint az emberek motivációjára. Az utóbbi olykor keserű leckéket is tartogat. Szívesen lennék a civil életben nyomozó vagy profilalkotó. Írás szempontjából néha tapasztalatot gyűjteni, mellette persze fejlődni, minél több tapasztalatot gyűjteni. Az igazságtalanságot nehezen viselem el, ennek olykor hangot is adok, vagy egyszerűen csak megírom. Talán ezért is neveztek egy külföldi cikkben temperamentumos szerzőnek.

- *Kezdő lépésed a szakadék felé, avagy mikor írtad első novelládat?*

- Általános iskolában történt, a Pál utcai fiúk folytatását írtam meg.

- *Ki, vagy kik voltak rád a legnagyobb hatással?*

- Ha most neveket szeretnél hallani, ki kell, hogy ábrándítsalak. Sok ember volt rám hatással nemcsak életem során, hanem az írás területén is és nem szeretnék kihagyni senkit. Tulajdonképpen az összes régi nagy és kortárs író/költő, akinek művét olvastam formálták/formálják stílusom, mint folyó a tájat. Akadnak német nemzetiségi és magyar szerzők, szerkesztők, olvasók, egyszerű emberek, rokonok, barátok,

ismerősök, akik nagyon sokat hoztáttek/hozzátésznek a szerzőhöz és az emberhez is. Köszönettel tartozom nekik.

- *Hány novellát írtál eddig, és ezek közül mennyi jelent meg?*

- Számszerűsíteni elég nehéz, de akár a németet, akár a magyar nyelvűeket, illetve a különböző álneveimen írt novellákat nézem, kevés kivétellel mindegyik megjelent, főleg nyomtatásban. Idővel a kivételek nagy része, némi átdolgozással, valamilyen formában napvilágot fognak látni.

- *Mik a tapasztalataid a különböző pályázatokról?*

- A pályázatok révén rengeteg tapasztalatot gyűjtöttem, sok embert ismertem meg, sok lehetőséget kaptam általuk a megjelenésre. Vannak pályázatok, melyeken továbbra is - ha időm engedi - részt veszek, ilyen például a Preyer Hugó, a Lidércfény, a Holnap Magazin és az Irodalmi Rádió pályázata, vannak olyanok, melyeken tervezek elindulni, és akadnak olyan kiírók is, akiknek pályázatait messzire el fogom kerülni.

- *Sci-fi, vagy inkább fantasy?*

- Mindkettő. Hangulattól, témától függ. Ugyanez vonatkozik az olvasásra is.

- *Zombi Apokalipszis Simagöröngyösön, avagy Ízirájder Dönci tényleg Babi néni unokaöccse?*

- Szegény Dönci. Babi néninél fősvényebb tántival ritkán találkozok az ember.

- *Mennyi idő és energia megírni egy-egy novellát?*

- Attól függ, mi a téma. Ha sci-fit írok, sok időt vesz igénybe, ugyanis igyekszem elolvasni az adott témában fellelhető cikkeket, megérteni az összefüggéseket és átültetni élvezhető formába, nem könnyű feladat.

Kötött fantasy világra épülő novelláimnál szintén utána kell olvasni a szabályoknak, történelminél az adott kornak, kriminél nagyon oda kell figyelni, hogyan építsd fel a történetet úgy, hogy fenntartsd az olvasó érdeklődését.

Azaz röviden: sok.

Néha azért akadnak gyorsan születő írások.

- *Min dolgozol most, mik a közeljövőbeli terveid?*

- Jelenleg egy fantasy regényen dolgozom, ha befejeztem, írok egy másikat.

Craz

Könyvtárszoba

A Nyakonöntött Próbagooblin könyvtárszobája a főépület második emeletén van, a bal oldali folyosón.

Bárki nem léphet falai közé, így érezd magad megtisztelve, Vándor, hogy most itt állhatsz, és kézbe veheted bármelyik novellát a polcokról, hogy az egyik fotelben kényelmesen hátradőlve olvashasd, miközben hozzá a kedvenc italodat kortyolgatod.

nyakonontottprobagooblinszolgáltatothaz.blogspot.hu/

A Nyakonöntött Próbagooblin Szolgáltatóház ajánlásával

Bárányok közt . . .

- Anyádat! - nyögök fel halkán, nehogy meghallja. Ártatlan, búzavirág-kék szemekkel néz rám, miközben folyamatosan csacsog.

- ...asztán feljöttünk, utána, pedig megígérted, hogy nekem adod.

- De... - próbálok közbevágni, azonban látom, hogy hiába. Ez az én nagy bajom. Ez az örökös, hamvába holt „de” szócska. Legalább a nevét tudnám. Timi... vagy Nikki... hiába próbálok erőltetni az agyam, a fejem folyamatosan zúg. Már megint túl sokat ittam.

A lány, ringó léptekkel az asztalhoz siet. Szép, de ennek ellenére úgy érzem, pillanatnyilag lóttek az esztétikai érzékemnek: a tökéletes női test látványán sokat ront az ujjai közt pörgetett Opel-kulcs. Fenébe! Pedig szerettem ezt az autót. Nem egy nagy szám, de szerettem, másokra pedig nincs pénzem. Mindegy: ha más nem is, azt megtanultam már rég, hogy saját hibáimért más nem vállalhatja a felelősséget. Timi - vagy Nikki - közben magára veszi a ruháit. Be nem áll a szája, miközben velem folyamatosan forog a világ. Feltápázkodom az ágyból, és útjára engedem a kedélyes, válla mögött csókokat hajigáló leányzót. Nem megyek ki egész a kertkapuig... most nem.

Visszafelé, reménykedve megállok az előtérben. A konyhasztalt több réteg ételmaradék borítja, a széléről jó pár megszáradt kenyérdarab a földre esett. Ha volt is ott bármi ehető, az már rég megpenészedett. Kegyetlenül ég a gyomrom. Talán ez is közrejátszhat abban, hogy csak a harmadik-negyedik telefonörgésre tudatosul bennem: valaki hív, nem pedig a fülem csöng.

Ránézek a számra és ismét felnyögök. A számító kis kurvánál, már csak a gondoskodó ex-barátnő a rosszabb. Lelkileg mindenképp.

- Szia - szólok bele a telefonba, megacélozva a hangom. A kezem enyhén remeg, a kagyló minduntalan ki akar táncolni belőle.

- Valami baj van? - csendül fel a jól ismert aggódó hang. - Voltam nálad, de hiába rugdostam a kertkaput.

- Semmi... csak hosszú volt az éjszaka.

- Ezt már ismerem - komorodik el még jobban a hangja. - Fel nőhetnél végre. Vittem ételt, de mivel nem tudtam bemeni, felakasztottam a kerítésre. Biztos jól vagy?

- Tényleg nincs semmi baj - hazudom. - Peter hogy van? - Valójában a francot sem érdekli, hogy van a pasija. Elképesztő, hogy egy ilyen dugja a lányt, akit szeretek. Hideg ráz az ostoba tésztaképétől és a vizenyős szemeitől, de remélem, hogy elvághatom vele az aggodalmas megjegyzések szünni nem akaró folyamát. Így is lesz.

- Már megint iszik. - Rövid szünet. - De a kirándulást befizette, nemsoká indulunk! - Még a telefonon át is jól érezhető, hogy önmagát próbálja vigasztalni.

Pár percig még beszélgetünk semmiségekről, majd a megszokott oldalgáttal zárja a társalgást:

- Tudod, te mindig is rendes srác voltál... csak valahogy képtelen vagy megállni a helyed ebben az életben. - No persze... mert Peter megállja. Inkább megfetrengi. Annyi férfiaság sincs a fickóban, mint egy körömkefében. De nem

szólok egy szót sem... mert ez volnék én. A rendes srác. Gyorsan lezárom a beszélgetést: - Akkor szia, ha megjöttél, majd látlak.

A kaja reményében mégiscsak kíváncsorgok a kertkapuig. A kopottas szatyorban zörög az alufólia, de bármit is rejt, jól fogok lakni. Valószínűleg többször is, morgom magamban, miközben leemelem a zacskót a kerítésről és kíváncsian méregetem a súlyát.

A szemem a postaládára téved, majd kelletlenül kinyitom a ronda, ütött-kopott dobozt. Egy halom számla, és bónuszként egy felszólítás az adóhivataltól. Szép napom van.

A szomszéd banya a kerítésen át figyel. Rutinos feljelentő és kukkoló. Évek óta keseríti az életem. Nem, mintha nem lenne az nélküle is elég keserű. Arca kárörvendő vigyorba torzul, de köszönni nem köszön. Túl van ő már az ilyesmin.

Oda sem pillantva, még egyszer belekotrok a postaládba, amikor egy apró tárgyba ütközök a kezem. Zsibbadtan az arcom elé emelem, és ránézek a jellegtelen fémlapocskára. A felülete hirtelen felizzik, és egy felirat jelenik meg rajta. Csak két szó, de ezek a szavak nekem mindennél többet jelentenek. Érzem, hogy előnti a testemet az erő: mintha a lelkem alvó, másik fele ébredt volna fel.

A banya a szomszédban még mindig vigyorog, lassan azonban leolvad az arcáról a jókedv és zavarodottságnak adja át a helyét. Mereven állok, kinyújtott mutatóujjamat rászégezve. Kiélvezem a döbbenetet, majd halkán, szinte kéjes hangon megszólalok:

- Halj meg! - Az örökösen szótlán, sápadt istenébe vetett hite nem óvhatja meg többé egy szívdobbanásnyi ideig sem. Érzem, ahogy gyökeret ver benne az átok: mire a földre esik halott.

Ismét az apró fémdarabra nézek. A felületéről már eltűntek a ragyogó szavak, de fejből is jól tudom, mi volt ráírva. Felkacagok, miközben magamban folyamatosan ismétlem az akkurátus írással, távirati stílusban megfogalmazott szöveget: „A számúzetés ideje lejárt. Hazatérhetsz.”

Haza! Indulhatnék azonnal, de olyan régen élek már itt... van még pár elintéznivalóm. Ideje, hogy páran keservesen megbánják azt a pillanatot, amikor ujjat húztak egy távoli világ leghatalmasabb sárkányával.

Ndy

Mozimorzszák - filmaprólék

A végzet napja / The Day – (2011)

dráma, sci-fi, thriller

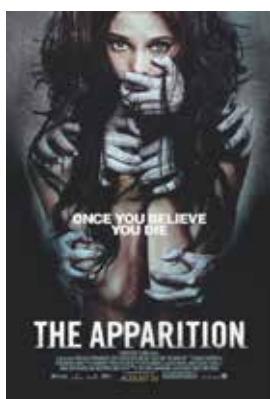
A film szerint mégiscsak vége lett a világnak. Persze nem úgy egyik pilla-natról a másikra, hogy senki fel sem fogta, hogy már nincs. Szimplán csak beköszöntött a civilizáció vége, aztán mindenki próbált valahogy túlélni. **Douglas Aarniokoski** rendezőtől láttunk már jobb filmeket is (*Félelem és reszketés Las Vegasban*, *Volt egyszer egy Mexikó*, *Ször Austin Powers: Őfelsége titkolt ügynöke*), de egyszer ez is nézhető. A főbb szerepeket **Shawn Ashmore** (Adam), **Ashley Bell** (Mary), **Cory Hardric**

(Henson), **Dominic Monaghan** (Rick) és **Shannyn Sossamon** (Shannon) alakítják. Ők ötven együtt vándorolnak Észak-Amerika elhagyott tájain. A rossz idő elől egy üres farmházba menekülnek. Kiehezve, fáradtan érkeznek meg, s utolsó tartalékaikat élik fel a vihar alatt, s a házban sem találnak semmit, egyikük ráadásul súlyos beteg. A vihar elültével Mary egyre csak gyözködi a többieket, hogy induljanak tovább, nem biztonságos a hely. Hamarosan kiderül, igaza van és a ház egy ügyes csapda...

A film kissé lassúnak, mondhatni vontatottnak hat mindaddig, amíg kb. a harmadánál be nem indulnak az események. Érdekes, hogy csak az első néhány percet láthatjuk színesben, a film többi része fekete-fehér. Megjelenik benne a társadalom átstrukturálódása, az emberi kapcsolatok megváltozása, s több fogalom átértékelése. Bár az IMDB-n nem kapott túl jó értékelést, azoknak mindenképp érdemes megnézni, akik kedvelik a posztapokaliptikus látomásokat.

A jelenés / The Apparition (2012)

horror, thriller

Fiatal egyetemisták, alagsori kísérlet, drámai eredmény. Néhány évvel később fiatal házaspár **Ashley Greene** (Kelly), **Sebastian Stan** (Ben) egy új lakóparkban (egy nagyfeszültségű távvezeték tözsomszédságában). Különös események történnek: éjjel kinyíló ajtó, magától kormosodó konyhaszekrény, rohadó kamrapadló, a gardróbban maguktól összegubancoló ruhák és vállfák. Az események látszólag megállíthatatlanok, a felszerelt kamerákat valaki / valami leveri. Ben - aki

an-nó részt vett a kísérletben - nyomozásba kezd, mi is történik. Egy videót nézve kiderül „valami átjött a mi világunkba”, s ez okozza a furcsa történéseket. Hamarosan feltűnik egy régi barát a kísérletből, **Tom Felton** (Patrick), aki állítása szerint tudja a megoldást. Vagy mégsem.

A nem túl nagy költségvetésű, minimális szereplőgárdával forgatott filmek általában nem nyerik el a nézőközönség tetszését, ez sem tette. Pedig szerintem nem rossz. Megfelelő benne a hangulatkeltés, a háttér, a feszültség fokozása, a párkapcsolat

alakulásának bemutatása. A vége viszont nem jó. Úgy értem, hogy negatív, amit a nagyközönség nem szeret. Nincs hepiend = rossz a film. Pedig a befejezés egy ilyen típusú filmhez pontosan illik.

Felhőatlasz / Cloud Atlas – (2012)

dráma, misztikus, sci-fi

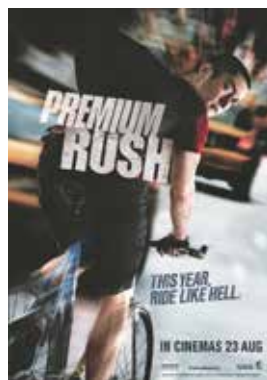

Az élmény friss. A film lenyűgöző. Viszont többször rá kellene szánni azt a cirka három (értsd 3!) óra hosszát, hogy pontosan lehessen érteni, ki kicsoda. Kezdem előlről. A film több idősíkból játszódik, ahol a különböző személyeket ugyanazok a színészek alakítják, de nem mindig ugyanazé a színészé lesz ugyanannak a személynek a jövőbeli szerepe. Mindazonáltal ezek a személyek valahogyan mindig egymásra találnak. A történet ennek megfelelően több szálon is fut (minden idősíkból egy-egy szálat, ha jól számoltam, akkor összesen hat).

A főszerepeket **Tom Hanks**, **Halle Berry**, **Jim Broadbent**, **Hugo Weaving**, **Jim Sturgess**, **Doona Bae**, **Keith David** és **James D'Arcy** alakítják, de feltűnik **Susan Sarandon** és **Hugh Grant** is. Szóval a színészi játékra nem lehet panasz, ahogyan a látványra és a rendezésre sem, hiszen ez utóbbit **Tom Tykwer** és a **Wachowski** testvérek jegyzik. Egyszer mindenképpen meg kell nézni.

Fék nélkül / Premium Rush (2012)

akció, thriller

New York, Manhattan, 1500 bicajos futár. **Joseph Gordon-Levitt** (Wilee) csak egy közülük, de sokak szerint a legjobb. A kerékpárján nincs fék, minden fix rajta, így állandóan tekernie kell. A barátja(?), **Dania Ramirez** (Vanessa) szintén futár. Vanessa lakótársa, **Jamie Chung** (Nima) megkéri Wilee-t, hogy vigyen el egy csomagot China-town-ba. Ekkor ered a nyomába **Michael Shannon** (Bobby Monday), meg még néhány zsaru.

Az akciójelenetekről mindent elmond Bobby ezen kijelentése, melyet egy autó volánja mögött tesz: „Egy biciklist üldözök. Háháhá!”. Egyszóval remek. A filmben a modern technikát is bevetik (okostelefonok, GPS), ám a látvány miatt ez is kissé más, mint amit eddig megszokhattunk. A legjobb jelenetek mégis talán azok, amelyekben Wilee néhány pillanat leforgása alatt „menekülőutat” keres egy-egy helyzetből. Nem tudom, hogy a valós életben működő biciklis futárok mennyire röhögtek fel a film megnézésakor, de az átlagember számára hihető. Amatőr bringásoknak kötelező darab. S, hogy mi a film lényege? Nem, nem a főszereplő futárok maguk. No de akkor mégis? Ahhoz meg kell - és meg is érdemes - nézni.

Jimmy Cartwright

Klasszikus filmismertető - Defekt

„- Idefigyeljen Gedeon! Adva van nekiünk egy betoncső. A két végén belenéz két macska. Miért nem látják egymást...?

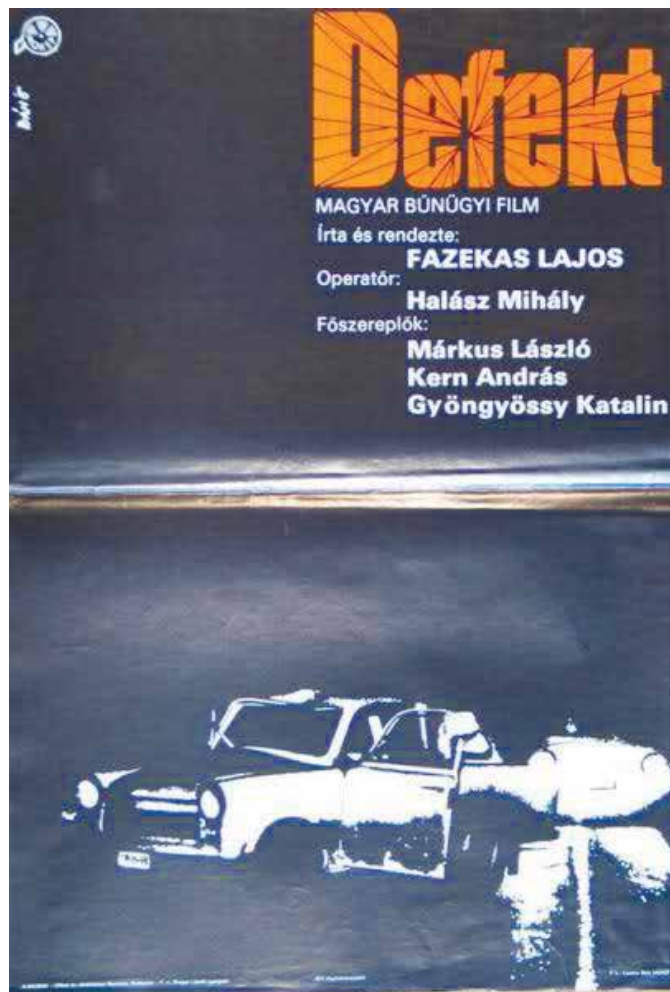
- ...Nem tudom ...sötét van?
- Nincs sötét.
- Görbe a cső?
- Nem görbe.
- Nem tudom!
- Az egyik kedden néz bele, a másik pedig pénteken!"

Fazekas Lajos író-rendező 1977-es fekete-fehér krimijének nyitó jelenetében a Nagyfőnök (Kézdy György) ezzel a találóssal teszi helyre Gedeon nyomozót (Kern András). Gedeon vadul próbálja megfejteni az egy éve zajló rejtélyes eltűnéseket, melyek mindig egy hosszú hétvége, vagy több napos ünnep alatt történnek. Az ügybuzgó nyomozó először azzal áll elő, hogy egy rendőrnőt használna csaléteknek, aztán az eltűnések általa feltételezett körében a közelgő három napos ünnepben járőrözést és igazoltatást akar. A főnök lehűti. Végül kap egy kocsit, meg egy önkéntest, akit Szabó Gyula alakít (Robog az úthenger).

A magyar filmgyártás ezen nagyon különleges és méltatlanul elfeledett darabját először egy művész-moziban láttam, a nyolcvanas években. A film speciális, groteszk hangulata azonnal megfogott, bár a hullaimitációk már akkor is megmosolyogtattak. Ennek ellenére ez a mű a kor mércéjével mérve komoly teljesítmény, mivel akkoriban a bűnügyi történet, mint mozi, nem nagyon létezett. A TV-ben dömping volt, „Az Angyal”, „Minden lében két kanál” stb., de magyar krimi nem igazán leledzett, egy pár próbálkozástól eltekintve. Azok meg a nyugati mintát követték, és nem igazán volt bennük magyar ötlet. Egy-két kivételről tudok. Pl. a TV-ben nem rég vetített „Megtörtént bűnügyek” c. szintén fekete-fehér sorozat. Ez is érdekes, és nagyon korbélien magyar.

A „Defekt” azonban nem csupán krimi, nem csak groteszk krimi. A Defekt horror is! A thriller műfaj magányos képviselője, mégpedig a „Psycho” vonalában. Az egy magyar sajátosság, az hogy közben humoros is, bár lehet, hogy nem mindig szándékosan. Vukán György filmzeneje egyszerűen letalálhat, komolyan megalapozza a hangulatot, megvan benne az idegtépő horror feeling, miközben valahogy nem tudja az ember elfeledni a dallamát, és mondjuk söprögetés közben akár dúdolhatja is. Valószínűleg a „noir” műfajra akart hajazni, de mivel ez egy magyar film, ezt a sajátosságát le sem tudja tagadni. A sajátos párhuzam, a depis, reményvesztett száguldozás eseménytelensége, a két rendőr semmitmondó, szocreál párbeszéde az egyik oldalon, míg a magányos nő felszabadult trabantos tekerése és a baleset, Vukán ideges zenéjével. Szerintem baromi jó, igazi csemege. Mellékesen megjegyzem, a film állítólag karácsonykor játszódik, de egy molekulányi havat se látunk, esik az eső, sőt a fáknak lombja van! Ha más nem ezzel is illusztrálhatjuk, hogy a globális felmelegedésnek nem csak jelene van, múltja is! Valószínűleg nem télen forgatták a Defektet, de én is emlékszem meleg telekre a múltból.

A magányos nő rémült bolyongása az esős éjszakában hiszteroid zenére minden igényt kielégít, egyszerűen pazar. Az erdőben a benzinkút és a ház fénye az ágakon. Feszültség az van, meg kell hagyni. És ekkor történik meg ami miatt ez a film olyan különleges csemege. A magányos, telefon nélküli házból kilépő alak nem más, mint Márkus László színészművész, aki egy országot tudott megnevettetni, pl. a Csehov paródiában

(„Mása ne füttyölj!”). Itt ő a titokzatos alak, a maszek benzinkutas, akinek segítségére a magányos nő szorul. Az alkotóknak tetszett a Psycho, az egyszer biztos, egyéni modorban utánozzák is. Márkus rugdossa a durrdefektet okozó üvegdarabokat, közben igazi szocreál szöveget nyom a maszek lét nehézségéről. Ezt a Psycho nem tudja! A nő könyörög, hogy várja ki a reggelt a férfinál, ő közli: „Beteg a feleségem!” A nő: „Mi baja?” A válasz: „Beteg!” Baljós! A nyomingerek róják az utat, közben a nő benn a házban hallja, ahogy a férfi beszél a feleségéhez. (Aki persze nem is létezik!) Azt hiszem nyugodtan leszögezhetjük, hogy a Defekt a magyar Psycho! A jelenet a kitömött kutyával szerintem még a thriller mesterének is tetszene. Márkus, ahogy a félmeztelen nő felé közelít, olyan arcot vág, amelyet csak valódi színész tud, belenéz a szemébe, és örülsz, hogy te nem vagy ott. Az eszelős az nem igazán jó kifejezés erre.

A dulakodás tipikusan magyar akció, ezt sem tudja halivúd, egyszerre esetlen és keményen realiztikus. Az élettelen szemek: kitömött kutya, megölt gyilkos, ezt meg filmművészetnek hívják! Amikor a nő, az áldozatjelölt wc után kezét mos, és a tükörbe néz, akkor bizony egy hideg, elszánt gyilkos néz vissza onnan. Látszik a nő arcán, ahogy bekeményít, elhatározza magát a hulla eltüntetésére. A hölgy olyan profi, hogy nem csak felmos és letörli az ujjnyomait, de még magában visszajátszva az eseményeket, hajszálait is begyűjti! Gondolom, Poirot mester találna azért hibát, de Gedeonnak később semmi se tűnik fel. A nő egyszerűen profi!

A film hosszasan bemutatja a hölgy ténykedését. *Gyöngyössy Katalin* hibátlanul feltakarít a filmben, az általa megszemélyesített nő így küzdi le sokkot, amit a defekt, a támadás és az önvédelemből öles jelent. Nem egészen hétköznapi takarítás ez, a vér felmosása, ujjnyomok, a bútorok visszarendezése, hajszálak, nem semmi! De azért elkövet egy hibát: ottfelejt a táskáját! Rémülten rohan vissza. Eközben Gedeon teljesen tévúton, maga sem tudva, mit hajszol az esőben, meglegyinti a kudarc érzete. Visszafelé ott mennek el a már alaposan megnézett Trabant mellett, nem is sejtve, hogy benne kucorogva, kimerülten alszik a nő, akinek a következő áldozatnak kellett volna lennie.

A nyomozó percekkel, vagy legfeljebb félórával maradva le az egész megoldásáról, a házhoz ér. Kern a peches nyomozó. Behatolnak a házba, minden nyitva, és ekkor Gedeon megsemmisíti az utolsó jelet, amit a nő hagyott, az egyik lámpát a földközébe lehúzza hagyta, Gedeon meg szépen visszahúzza... a balfék! Egy biztos ettől fogva csak a kettejük által hagyott ujjnyomok vannak, ami esetleg mégis maradt, ők szépen tönkreteszik! Poirot dühöngene! Gedeonnak fogalma sincs, mi van, csak érzi, hogy valami van. Mondom Poirot dühöngene, mert ott van az orra előtt a gyilkos által behozott teáscsésze, ami abszolút nem illik a képbe, az üres, elhagyott helyszínen. Egyszerűen nem tud vele mit kezdeni, pedig az elején, hogy esküdözött a Nagyfőnöknek, hogy a gyanús dolgokat kell keresni! Most meg fölötte áll, és nem tűnik fel neki! Üres ház, meleg kályha, magányos teáscsésze, ordít az egész! Gedeon pedig egy cigire

gondol! Lenyűgöző! Gondolkodás helyett ordítózik. Aztán beletörődve sziesztáznak, várják a reggelt. Az őrmester megálapítja a teáról, hogy még langyos... „Nem kér főnök?” Ezzel megissza a bizonyítékot, a kábítósteát! Nem csodálkoznék, ha mindkettőjük rendőri, nyomozói pályafutása ezzel véget érne. Ezt a filmből nem tudjuk meg, de azt sejtethetjük, hogy a Nagyfőnök majd utólag miket mond nekik. Az őrmester: „*Ittam már jobbat is!*” Kész, vége, ezt nem kommentálom.

Miközben a nyomozók aluszkálnak, a főhősnő kimászik a pácból egy sofőr segítségével. Mire visszatérnek, már csak hült helyét találják a Trabinak. A legröhejesebb, mikor a feldúlt nyomozó a megyeszékhelyen megtudja a rendszám alapján ki a Trabi tulajja, és elmegy az ott várakozó nő és a férje mellett. A nő éppen feladni készül magát. Itt a vége Gedeon karrierjének, még a vak is látja. Hacsak a híres apuka, akit a Nagyfőnök a film elején üdvözöl, ki nem húzza a csávából. Gedeon a nő lakásának ajtaja előtt dekkol, miközben az események mennek a maguk útján. Egyébként a filmben Gedeon tudtán kívül előadja a „két macska meg a cső”-t. Hiszen ő és az őrmester ugyanazonokon a helyeken mászkál, mint a hősnő, mégse látják egymást! Arról már nem is beszélve, hogy a nő, amikor visszamegy hatósággal helyszínre, megállapítja: „*Valaki járt itt!*” Mint tudjuk, Gedeon! A hullakiemelés közben a zene éles, magas, aztán kongó, visszhangos dob, a hatás nagyszerű. Gedeon alszik a lépcsőházban, közben a vízaknából előkerülnek a hullák, az eltűnt nők és a gyilkosuk, ámen.

HomoErgaster

VOIVOD - A jövő elkezdődött

Ismét egy évfordulókkal tarkított zenei élménybeszámolóval szándékozom meglepni az Olvasókat. Választásom ezúttal a kanadai illetőségű „progresszív-avantgarde-cyber” heavy metal csapatra, a Voivodra esett, akik negyedszázaddal

ezelőtt, az 1987-ben napvilágot látott *Killing Technology* albumukkal (a komplex, industriális/metal/hardcore ötvözetű megoldásokkal) messze megelőzték a saját korukat.

A Killing Technology borítója

Denis D'Amour „Piggy” – gitár; Jean-Yves Theriault „Blacky” – basszusgitár; Denis Belanger „Snake” – ének).

A Voivod stílusának meghatározása már ekkor fejtörést okozott mind a rajongóknak, mind a kritikusoknak, és – talán – a kiadóknak is. A fent említett interjúból azt tudatták a nagyközönséggel, hogy „nem thrash” és „nem black metal”. Bár a Voivodra kezdetben tagadhatatlanul hatással voltak a nyolcvanas évek thrash/hardcore vonulatai (az 1984-es *War and Pain*, ill. az 1986-os *Rrroooooarr* albumokon), a későbbiekben az industriális és a progresszív rock irányába is nyitottak, ahogyan az a *Killing Technology*-n, valamint az 1988-as *Dimension Hatröss*-ön hallható. A Metal Hammer szerkesztői megpróbálkoztak a „nukleáris metál” elnevezéssel, mivel a zenekar előszeretettel nyúlt a poszt-apokaliptikus sci-fi témákhoz. További sajátosságuk, hogy egészen az ötödik sorlemezig bezárólag minden korongjuk ún. concept album, vagyis elejétől a végéig egy teljes történetet mesél el, a dalok pedig a fejezetek. E zenei „elbeszélő költemények” főhőse a *Voi Vod* nevű, emberfeletti képességű karakter, akinek kalandjait követhetjük nyomon a már említett, atomháború utáni világban.

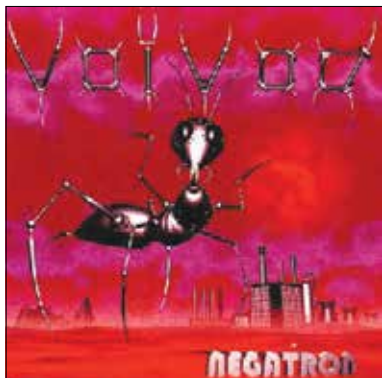
Jómagam 1990 kora tavaszán hallhattam először a Voivodot, amikor egy ködös szombat délelőtt az egyik gimnáziumi cimborámmal ellátogattunk a nyugati téri Viking Heavy Metal Boltba (a másik kultikus, zenei ritkaságokra specializálódott vevőhely, a Metal Bunker, a Teréz körúton működött).

Hamarosan magaménak tudhattam a banda ötödik, *Nothingface* albumát (amelyet BASF kazettára rögzítettek; a haverom, S. Viktor, a Mötley Crüe-től a *Dr. Feelgood*-ot választotta).

A Nothingface Awayék pályafutásának egyik csúcspontja, a progresszív/pszichedelikus újításokkal tizenegy évvel korábbra hozták az ezredfordulót. Már a rövid intro utáni dal, a *The Unknown Knows* felér egy szupernova-robbanással. Az ezt követő címadó Nothingface viszont már a dallamosabb prog rock felé tolja a hangsúlyt.

Összességében a nehezen emészthető zenei komplexitás jellemzi az albumot, a háttérben még hallható a döngölős, mármár mechanikus industriális effektekkel tűzdelt metal riffek, a gitárszólók kiváló prog rock / prog metal variációk.

A korábbi művekhez képest Snake hangja fejlődött a legtöbbet, aki – maga mögött hagyva a hörgéseket – a hol szenvedélyes, hol flegma váltásaival sajátos avantgarde atmoszférát teremt. Bár igazságtalan volna részemről

a tagok egyéni teljesítményét összehasonlítani, hiszen mind a négyen kihozták magukból a maximumot, mégis meg kell jegyeznem, a gitáros Piggy tekinthető a banda motorjának (aki időközben, 2005. augusztus 26-án rákban elhunyt).

Rendhagyó módon, egy Pink Floyd-feldolgozás is helyet kapott az albumon, az *Astronomy Domine*.

A Voivod következő sorlemeze, az *Angel Rat* már egy kiforrott, progresszív rock, a metal-gyökerektől, valamint a sci-fi témáktól eltávolodva. Véleményem szerint ez az opus ma is hallgatható, csak éppen nem Voivod néven kellett volna kiadni. Talán a basszusgitáros Blacky is hasonló gondolatot, mivel röviddel az *Angel Rat* megjelenése után kivált a csapatból.

Az elkövetkező években az útkeresés jellemezte az együttest, Awayék trióban dolgoztak tovább, kíséret zenészekkel. Az 1993-as *The Outer Limits* már visszatér a Nothingface irányába, viszont újításként már a jazz-elemek is megjelennek, és erre a korongra is felkerül egy Pink Floyd feldolgozás, a *The Nile Song*.

A Voivod szekerét 1994-ben egy váratlan kiválás akasztotta meg, az énekes, Snake jelentette be távozását. Helyére viszont az énekes/basszusgitáros Eric Forrest érkezett, és személyével új korszak kezdődött a zenekar életében.

1995-ben megszületett a durva hangzású, zúzós, a thrash-gyökerek felé is visszanyúló *Negatron*.

Általában, ha zenét hallgatok, lelki szemeim előtt megjelenik egy képzeletbeli klip. Óhatatlanul is próbálom magamban levetíteni az adott zenemű történéseinek helyszínét, illetve szereplőit. Igaz, be kell vallanom, a képzelődésemet sokszor befolyásolja az album borítója.

Míg a Nothingface esetében robotok, úrjárművek lebegtek előttem, a *Negatron* dalainak hallatán inkább a Terminator filmekből a gépek elleni háborút ábrázoló jelenetek jutottak eszembe (különösen az *Insects*-nek és a *Nanoman*-nak köszönhetően).

A kilencedik, ismételt kísérletezős *Phobos* album elemzésébe, illetve a Voivod átmeneti feloszlására és újjáalakulására már nem térnék ki. A vadonatúj zenei anyaguk 2013 januárjában várható, *Target Earth* címmel.

A zenekar pályafutásáról összességében elmondható, hogy nagyon korán kialakult az egyedi stílusuk, a zenészek bátran, kompromisszumok nélkül merték tágítani a metal határait. A Voivod-korongok nem ígérnek könnyed délutáni szórakozást! Befogadásukhoz bizony hangulat kell, így néha nálam is előfordul, hogy csak „fokozatosan adagolva” élvezem. Viszont majdnem minden esetben felfedezek új részeket a már század-szor végighallgatott dalaikban is.

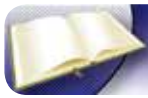
Vájtfülüeknek a Voivod kötelező anyag, a Sláger Rádió rajongóit pedig óva inteném tőle!

Forrás:

<http://hu.wikipedia.org/wiki/Voivod>

[http://en.wikipedia.org/wiki/Voivod_\(band\)](http://en.wikipedia.org/wiki/Voivod_(band))

Cyrus Livingstone

STAR WARS: HALÁLCSILLAG

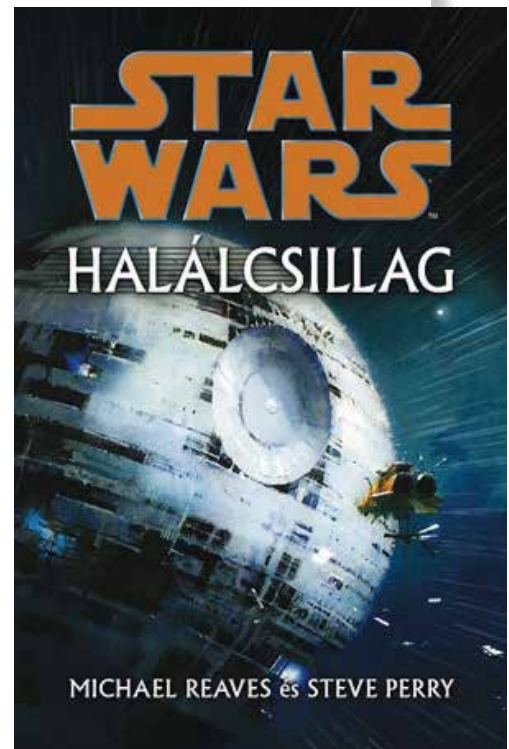
A „halálcsillagregény” híre alighanem régóta taszította már eltompult idegbajba a klasszikus epizódok rajongóit. Én speciel 2008 körül hallottam először róla, és a vad találgatások-pletykák a könyv tartalmával kapcsolatban felcsigáztak, bár az évek múlásával egy kissé megkopott ez a hiszti. Megvallom őszintén, már egy ideje nem követem a Star Wars univerzumot, leginkább a láthatóan végeérhetetlen klónháború okán. Beleuntam. A dagályos és szövevényes történetek már nem az én világon. Ha annak idején Lucas az első-negyediket így találja, le sem bojszintottam volna a Star Wars-t.

A kötet borítója művészinek érdekes, de pontosan ez is a baja! Hogy idézzek egy kedvenc rajzfilmből: „Kicsi, kevés, nem elég” (Ludas Matyi). A szöveg nagyon jó, de a borító nem követi. Pedig lett volna rá mód, hogy igényesebb külsővel jelenjen meg. A neten is lehet látni egy nagyon komoly, 2008-as grafikát, melyet a történethez rajzoltak. Nem tudom, mi akadályta volt felhasználni ezt a szép képet. Mindegy, ez van! A „halálcsillagregény” legelső pozitívuma, hogy a régről megszokott, biztonságos húsz évnyi távolságba helyezi vissza a Clone Wars-t. Némelyik szereplő emlékezik rá, és ennyi... hála istennek! Ez már önmagában is elégséges ahhoz, hogy a szöveg pozitív kritikát kapjon. Erre a 2007-es könyvre sokat vártam, de bár eme ajánló írásakor még olvasom, már bizonyos: megérte! A szerzők: Steve Perry (A birodalom árnyai), valamint Michael Reaves (Darth Maul – A vadászó árnyéka) a legjobb Star Wars regényírók közé tartoznak. A frissen megjelent kötetük lapjain egy izgalmasan újszerű negyedik epizód hangulatot kapunk.

Mindjárt az első fejezetben egy TIE-vadász alakulat dicsőséges győzelméről olvashatunk: szökésben lévő bűnözők elloptak egy Lambda típusú hajót, ők meg felszólítás után – természetesen! – szétlövik, bár sajnálkoznak a szép hajón. De tudják, senki sem szökhet, főleg azért nem, mert a szupertitkos projektnek még egy darabig titkosnak is kell maradnia. Ezen a ponton úgy éreztem, ünnepelni kéne... Néhány csokoládéval ezt megoldottam, és olvastam tovább. Régi ismerősök tűnnek fel, Darth Vader, Tarkin nagymoff és szeretője, a vonalas-Birodalom hívó Daala admirális, a „bendő-ből”, egy fekete-lyuk halmazból. Őt Kevin J. Anderson regényeiből ismerhetjük. Ismét ott van a háttérben Motti, és vele a többi

fafejú és fantáziátlan technokrata. Elbűvölő, ahogy az ismerős hatalomról szőtt ábrándokról olvashatunk, Tarkin és Vader egymást mérlik fel, hasznos eszközt látva a másikban. Ez nagyon newhope feeling! Tarkin azt találgatja, ki a fene ez a Vader, a császár első számú ölebe, és mi tudjuk, hogy jó nyomon jár. A Sith meg azon kesereg a Devastator csillagromboló meditációs fülkéjében (mely ha jól emlékszem, a rettegett „Acélszárny” alakulat vezérhajója), hogy milyen ócska, elavult már a létfenntartó gúnyája, de nem tudja modernizálni, mert egy pillanatra se veheti le! Az épülő harcállomáson szemlélő Vaderről egy gyakorlott orvos szemre megállapítja, hogy tele van bionikus művegtaggal. A párbeszéddek is kellemesek, egyszerre idézik a múltat (ep-4) és aktuálisan maiak. Ez a fordítás érdeme.

A szereplők anekdotáznak is, az egyik ilyen történet hőse maga Vader, aki ismét az ismeretlen rémalak, akitől mindenki fél, és akit senki se ért. A börtönvilág körül, ahol az építkezés folyik, csillagrombolók őrködnek, rajtuk TIE-vadászokkal. Az egyik egység vezetője egy riadó alkalmával megkérdezi a parancsnokát a rendszerbe érkezett hajóról, melynek kíséretet kell adniuk. Azt kérdezi, hogy valami szivárványosan fénylő admirálist kapnak-e. A parancsnok erre azt feleli, hogy aki azon a hajón vezényel, meglehetősen egyhangúan öltözik, mindig feketében jár. Erre a pilóta kitalálja, hogy akkor az Darth Vader! Mire a parancsnok: ismeri? Nem, válaszol a pilóta, de láttam egyszer repülni. Ezután felidézi magában, amikor a pilótaképzőben egy gyakorlaton Vader leiskolázta az intézmény vezetőjét, akit mindenki a legjobb pilótának tartott a Birodalomban. És így tovább. Komolyan vágytam már egy ilyen élményre, és most végre megkaptam! A Halálcsillag természetesen megemmisül. Ez a könyv a patinás negyedik epizód, beleolvasztva mai elbeszélő stílusba. Ez reményre ad okot, mivel ezt lehetne folytatni, egy halálcsillag kettővel. Természetesen „jedisi” feelinggel, netán ezt is irodalmi stílusban... A Star Wars nem csupán azért esélyes visszatérni, mert a Walt Disney vérfrissítése még jó dolgokat szülhet. Az ilyen könyvek is megadják a reményt, újra itt a remény: „A New Hope”!

HomoErgaster